

uafhængige af Socialforskningsinstituttet. Men statsministeren svarede ikke på, om han mener, at også Frelsens Hær og Børnenes Kontor fortæller usandheder, når de melder om stadig stigende fattigdom.

Kl. 13.35

Så siger statsministeren, at vi har jo gjort det alt sammen af kærlighed til mennesker. At vi har sparet 720 mio. kr., har slet ikke været inde i vores overvejelser, det er virkelig gjort af dyb kærlighed til mennesker for at sætte dem i gang. Men på side 6 i rådets sidste rapport er det beskrevet, hvem af de under 25-årige der bliver ramt:

»I denne gruppe falder de enlige kontant-hjælpsmodtagere under 25 år, som ikke har børn, og som får hjælp i mere end 6 måneder efter modtagelsen af aktiveringstilbud. Det handler typisk om unge sindslidende, for hvem det endnu ikke har kunnet konstateres, om en betydelig nedsættelse af arbejdsevnen er varig.«

Statsministerens heroiske indsats er altså at straffe sindslidende, fordi de ikke har skaffet sig arbejde, og fordi de endnu ikke har en tilstrækkelig klar diagnose. Er det virkelig statsministerens bud på en bedre hjælp til nogle af de mest udsatte grupper, vi har? Jeg synes, det er ynkeligt.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hr. Villy Søvndal ved jo udmærket godt, at hvis et menneskes problem er noget andet end ledighed – hvis det er uarbejdsdygtighed, hvis det er en sindslidelse eller andet, som gør, at den pågældende ikke kan vinde fuldt fodfæste på arbejdsmarkedet – gælder der særlige vilkår, og så bliver de også behandlet på en anden måde.

Men det, jeg taler om, er, at hvis problemet kun er ledighed, skal der altså gøres en ekstra indsats for at få de pågældende i arbejde. Der er jo ikke noget værre, end hvis unge mennesker i alt for lang tid kommer til at leve et liv på overførselsindkomst, for så får de sværere og sværere ved at vinde fodfæste på arbejdsmarkedet. Det er jo derfor, den daværende socialdemokratiske regering sammen med den daværende opposition, altså sammen med os, gennemførte en ændring af systemet for de unge under 25 år, så ydelserne til de unge blev sat ned. De blev vel nærmest halveret, og jeg skal sandelig love for, at det virkede, for pludselig fandt de unge ind i uddannelser eller i job.

Som jeg sagde før: Da man gjorde status i 1998, altså 2 år efter at ordningen blev lavet i

1996, var 40 pct. af de unge kommet i uddannelse, 35 pct. var kommet i almindelig beskæftigelse, og der var 6 pct. på forældreorlov. Det er da en stor succes, at så mange, der tidligere var ledige, pludselig kommer i job eller i uddannelse.

Jeg kan altså ikke forstå, at hr. Villy Søvndal gang på gang måler det sociale sindelag efter, hvor mange man er villig til at holde fast i passiv overførsel, for det kan da ikke være den rigtige målestok. Den rigtige målestok må da være: Hvor mange får vi ind i aktivitet, hvor mange får vi i job, hvor mange får vi i uddannelse? Jeg kan altså konstatere, at den ordning, vi sin tid gennemførte sammen med den daværende socialdemokratiske regering, faktisk har været en stor succes, og derfor er jeg ikke enig med Rådet for Socialt Udsatte i kritikken af den ordning.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 796

3) Til statsministeren af:

Villy Søvndal (SF):

»Har statsministeren yderligere planer om at placere grupper under EU's fattigdomsgrænse med det formål at hjælpe dem i arbejde?«

Villy Søvndal (SF):

Statsministeren hævder, at når man sparer penge i milliardklassen på statsbudgettet ved at sænke indkomsterne for de dårligst stillede, vi har, er det gjort af kærlighed til de mennesker. Der er ikke noget som helst med hverken økonomiske tanker om finanslov eller sådan noget, nej, det skal forstås som en ren kærlighedsakt.

Jeg vil spørge: Er der andre, som skal udsættes for den kærlighedsakt? Hvis det virkelig er rigtigt, at det er den vidundermedicin, der hjælper folk videre i livet, er det da underligt, at man ikke tager fat på overførselsindkomsterne generelt.

Jeg anerkender ikke statsministerens tankegang. Jeg tror ikke et øjeblik på, at fordi man straffer folk økonomisk, hjælper man dem i arbejde. Tværtimod tror jeg, at man er med til at placere de mennesker endnu længere væk fra samfundet, end de var før, og om lidt skal jeg også referere et citat fra Rådet for Socialt Udsatte om det forhold. Men mit spørgsmål er: Hvem er de næste grupper, der skal hjælpes af statsministeren?